

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנסט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת
עזרא הסופר בן שריה הכהן זצ"ל
נחמיה בן חכליה זצ"ל
הרה"ק רבי אברהם חיים ב"ר נפתלי שור זצ"ל
הגה"ק רבי מרדכי ברוך קארפליו זצ"ל
הרה"ק רבי אברהם משה בהרה"ק רבי שמחה בונים מפשיסחא זצ"ל

רבינו עובדיה מברטנורא

משנה ג'

נשפך באויר - בתוך הבית.
אם היה מקומו קטפרס - אם המקום
שנשפך בו הדם היה מדרון.
והאזהל - אדם על מקצתו.
טהור - דקטפרס אינו חיבור.
היה אשבורן - מקום מכונס כמו בתוך
גומא.
או שקרש הדם ואפילו קטפרס - הוי
חיבור וטמא, ואפילו האהיל על קצתו.
נשפך על האסקופה - כמין אצטבא
שלפני פתח הבית והיא קטפרס בין
מבפנים. שמשפע לצד פנים.
בין מבחוץ - שמשפע לצד חוץ.
והבית מאהיל - על מקצתו, טהור כל
מה שבבית מטומאת אהיל, אף על פי
שסופו של דם לירד לפנים, דאינו
חיבור.
חוץ מן השינים והשער
והצפורן - דכתיב (במדבר י"ט) בעצם,
מה עצם שנברא עמו ואין גזעו מחליף,
אף כל שנברא עמו ואין גזעו מחליף.
יצאו שינים שלא נבראו עמו, יצאו
שער וציפורן שגזען מחליף.

נְשָׁפַךְ הַדָּם בְּאֵוִיר כלומר מחוץ לבית, היינו תחת כיפת השמיים*, אִם הָיָה מְקוֹמוֹ אִם
המקום שבו נשפך הדם היה קְטֹפְרָס משופע, היינו שהיה במדרון וְהָאֵהִיל האדם עַל
מְקַצְתּוֹ על מקצת הדם - האדם טָהוֹר לפי שקטפרס אינו נחשב כמקום שמחבר את הדם
שנשפך להיות בשיעור רביעית שמטמא, נמצא שהאדם שאהיל על הדם לא האהיל על שיעור
רביעית דם, שזהו שיעור טומאתו של הדם, ואם הָיָה המקום שבו נשפך הדם אֲשֶׁבְרָן שקע,
גומה שהדם מכונס בתוכו, או שְׁקֵרֶשׁ הדם, ואפילו אם קרש במקום שהוא קטפרס -
המאהיל על מקצת דם זה טָמֵא לפי שבכגון זה כל הדם נחשב כמחובר, ולפיכך זה נחשב כאילו
האהיל האדם על כל רביעית הדם. ואם נְשָׁפַךְ הַדָּם עַל הָאֵסְקָפָה על מפתן הדלת, שלפני
הבית, וְהָיָה קְטֹפְרָס והאסקופה היא משופעת, אזי בֵּין מְבַפְּנִים בין שהשיפוע הוא לצד
פנים הבית, וכל מה שנשפך על האסקופה יורד בסוף לתוך הבית בֵּין מְבַחוּץ ובין שהשיפוע
הוא כלפי מחוץ לבית, וְהִבִּית מְאֵהִיל עָלָיו והבית מאהיל על מקצת רביעית הדם - הדין
הוא: כל מה שנמצא בתוך הבית טָהוֹר שכמו שלמדנו אין הקטפרס נחשב כדבר שמחבר את
הדם לשיעור רביעית, אולם אם הָיָה המקום באסקופה אֲשֶׁבְרָן היינו שהיה שקע באסקופה
וכל הדם מכונס בתוכו, או שְׁקֵרֶשׁ הדם על האסקופה, ואפילו אם היתה האסקופה קטפרס
- כל מה שנמצא בתוך הבית טָמֵא אף שהבית מאהיל על מקצת הדם, כמו שביארנו את הטעם
לעיל. כָּל שְׂפֵמַת - טָמֵא כל מה שנמצא בגופו של המת טמא ומטמא, חוץ מן הַשְּׂנִים,
וְהַשְּׁעָר, וְהַצְּפּוֹרָן שאין הם מטמאים משום המת לאחר שפירשו מן המת, ובגמרא (נידה נה,
ע"א) מבואר הטעם: לפי שנאמר בעניין טומאת מת "או בעצם אדם", מה עצם שנברא עימו (עם
האדם) ואין גזעו מחליף (שהעצם לא מתחלפת במשך השנים), אף כל שנברא עימו ואין גזעו
מחליף (מטמא משום מת), יצאו שיניים שלא מטמאות, לפי שלא נבראו עימו (שכן האדם נולד
ללא שיניים), יצאו שיער וציפורן שאינם מטמאים, שאע"פ שנבראו עימו גזען מחליף (כלומר
לאחר שגוזזים אותם צומחות שערות וציפורניים חדשות). וּבְשֵׁעַת חִבּוּרָן וכשהם מחוברים
עדיין למת - הַכֹּל טָמֵא הנוגע בהם כאילו נגע במת עצמו, וכן המאהיל עליהם כאילו מאהיל
על גוף המת עצמו, לפי שהם נחשבים כיד' למת עצמו.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פערייל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ד'

משנתנו היא המשך המשנה הקודמת

שואלת המשנה **פִּיצוּד** באיזה אופן מתקיים מה שלמדנו במשנה הקודמת 'בשעת חיבורן הכל טמא', עונה המשנה במקרה בו **הַמֵּת מִבְּחוּץ** שהמת נמצא מחוץ לבית ו**שָׁעָרוֹ** שמחובר אליו **בְּפָנִים** נמצא בתוך הבית - **הַבַּיִת טָמֵא** כל מה שבבית טמא, לפי שהבית מאהיל על השיער המחובר למת, והרי זה כאילו מאהיל על המת עצמו, כמו שביארנו במשנה הקודמת. **עָצֶם שֵׁשׁ עָלָיו כְּזֵית בָּשָׂר** ועל אותה עצם יש מקום שאין עליו בשר, **הַכֶּנִּיס מְקַצֵּתוֹ מִבְּפָנִים** ואם הכניס מקצת מהעצם, מהחלק שאין עליו בשר לתוך הבית **וְהַבַּיִת מְאָהִיל עָלָיו** על אותו חלק מהעצם שהכניס לתוכו, אזי אע"פ שאותו חלק בעצם אינו מטמא באוהל (לפי שעל אותו חלק אין בשר) - מכל מקום כל מה שבבית **טָמֵא** משום הכזית בשר שמחובר לעצם, לפי שהעצם נחשבת כ'יד' לבשר, וכיוון שהבית מאהיל על העצם הרי זה כאילו שהבית מאהיל על הבשר שעל העצם. ומוסיפה המשנה ללמד שלא זו בלבד שעצם אחת נעשית 'יד' לבשר שעליה אלא אף **שְׁנֵי עֲצָמוֹת וְעַלֵּיהֶן כְּשֵׁנִי חֲצָאֵי זֵיתִים בָּשָׂר** כלומר שעל כל עצם יש כחצי זית בשר, הרי הם נעשות 'יד' לבשר שעליהם, ואם **הַכֶּנִּיס מְקַצֵּתוֹ מִבְּפָנִים** היינו שהכניס מקצת משני העצמות (מהחלק שאין עליו בשר) לתוך הבית **וְהַבַּיִת מְאָהִיל עָלֵיהֶם** על אותם חלקים מהעצם שהכניס לבית - כל מה שבבית **טָמֵא** לפי שיש 'יד' גם לפחות מכזית (גמרא חולין קיט, ע"ב), והרי זה כאילו הבית מאהיל על שני כחצאי זיתים בשר, שלדעת חכמים (משנה א) מצטרפים הם לשיעור כזית אחד שמטמא באוהל. **הֵיוּ תְּחוּבִים בְּיַדֵּי אָדָם** אם הבשר לא היה מחובר לעצם בדרך הטבע, אלא האדם תחב את העצמות לתוך הבשר - הבית **טָהוֹר**, והטעם הוא **שְׁאִין חַבּוּרֵי אָדָם** נחשבים **חַבּוּר** בדבר שאין דרכו של אדם לחבר, ולכן במקרה שלנו שהבשר אמור להיות מחובר בדרך הטבע לעצם, ובמקום זה הוא חובר בידי אדם, אין תחיבת העצם לבשר נחשבת כחיבור, ולכן הבית טהור, אולם בדבר שכן דרכם של בני האדם לחבר, אזי חיבורם נחשב כחיבור, ואם הבית מאהיל על חלק אחד גם החלק השני נטמא, ואם הדבר שמטמא באוהל נמצא מחוץ לבית, והוא מחובר לדבר אחר שהבית מאהיל עליו, אזי כל מה שבבית טמא.

רבינו עובדיה מברטנורא

הבית טמא - כל מה שבתוכו טמא, שהרי מאהיל על השיער המחובר למת.

עצם שיש עליו כזית בשר - העצם נחשב יד לבשר.

תחובים בידי אדם - שלא היה הבשר מחובר לעצם מעיקרו, אלא אדם תחבו לשם כדרך שתחובים הבשר בשפור.